

“A Catalunya tornarem a tenir un altre ‘cas Scala’”

Jo utilitzo sempre tres paraules: consciència, paciència i constància. Consciència en els nostres fets: qualsevol acció de qualsevol de nosaltres ha de poder ser assumida per tot el moviment. Constància en l'enfrontament: hem de demostrar que hi ha una força humana capaç de plantar cara seriosament a l'Estat. I per últim la paciència: hem d'entendre que no som purs, que s'han d'acabar les lluites fraternals i personalistes que hi ha hagut al moviment llibertari des de temps immemorials.

—Quins són, actualment, els espais d'intervenció política del moviment llibertari?

—Mira una dada significativa: he fet cinquanta presentacions del llibre *Grups autònoms*. Això vol dir que com a mínim hi ha cinquanta espais on es permet fer això i que en tots hi ha una participació llibertària. Crec que ni en l'anomenada Transició tenia tanta força com té ara —i això que mobilitzava milers de persones a Catalunya—: el moviment llibertari el trobem a l'esquerra independentista, a la cooperativa integral catalana, a la xarxa d'economia solidària, òbviament al moviment *okupa* i als sindicats... La qüestió és no ser sectaris, potser no ho pensem però s'estan assentant les mateixes bases que al 36.

—Vol dir que la praxi llibertària ha penetrat als moviments socials?

—L'exemple és la lluita del moviment *okupa*. El que passa és que ha estat molt demonitzada per la societat durant la bombolla. Quan el 1984 vam okupar la primera casa [al barri de Gràcia de Barcelona] la màxima era que “contra l'especulació, una okupació”. Avui famílies encoratjades per la PAH prenen habitatges. En l'acte del vint-i-cinquè aniversari de la Kasa de la Muntanya, dues dones activistes ens van dir que eren conscients que ho havíem iniciat nosaltres.

Joni D (Joni Destruye quan era líder d'una banda 'punk') és expert en moviments llibertaris i autor de 'Grups autònoms, crònica armada de la Transacció democràtica' (El Lokal, 2013) on explica l'experiència d'una generació de joves llibertaris durant els anys 70 i fins a la desarticulació total dels Grups autònoms el 1984.

Les *okupacions* ara les ha assumides un espectre social més ampli perquè s'ha destapat l'engany immobiliari.

—S'esperava que hi hauria una operació repressiva com la viscuda el desembre passat a la Kasa de la Muntanya?

—Fa anys que dic que a cada dos per tres ens cauran a sobre. Són capaços de tot, i tornarem a tenir un altre *cas Scala* a Catalunya. Això de l'altre dia va ser una demostració de força bruta: si la funcionària judicial que acompanyava l'operatiu va dir “aquí no es detindrà a ningú” és perquè saben perfectament que allà dins no hi ha res.

—La defensa del moviment llibertari sol superar els límits d'aquest mateix moviment, com en el desallotjament de Can Vies [maig del

2014] o a l'operació de la Kasa de la Muntanya. El sorprèn?

—No, és natural. No tenia cap dubte que la CUP se solidaritzaria amb nosaltres, perquè hi ha una afinitat humana inqüestionable —que finalment és política. La situació social i econòmica és tan greu que fins l'esquerra parlamentària ens pica l'ullet. Era tant ridícul tot plegat això del terrorisme anarquista...

—... pel fet que la via insurreccional a Catalunya s'acaba amb els grups autònoms a la Transició?

—Totalment. Sí que avui dia hi ha grups insurreccionals al moviment llibertari: minoritaris, però una via més. Però sempre he pensat que els grups autònoms no es consideraven a si mateixos insurreccionals, encara que la seva pràctica va ser aquesta. Sempre parlo de vivències personals perquè a

un dels entrevistats el van detenir per una pintada: una setmana empresonat a pallissa diària i dos mesos per actuar en la clandestinitat. Quan en va sortir —amb 18 anys—, el primer que va fer va ser anar a buscar una pistola proment-se que mai més no tornarien a fer el que li van fer. És lícit, no és lícit... quan et torturin a tu com quan torturaven a l'època, jutja. Però jo no estic per la lluita armada, no repercuteix en absolutament res. Cal una organització de masses perquè la població desitgi el canvi.

—**Al llibre cita que els autònoms van haver de triar “entre la xeringa o la corbata”...**

—No ho dic jo, és una frase presa de l'època. Jo crec que dins de tota aquella generació hi havia molta més puresa del que sembla. Com a indivi-

du, de cara al futur hauria estat millor triar la corbata. Però em penso que la gran majoria van triar la xeringa perquè la corbata no anava amb ells. I així desapareix una generació, estan en un canvi entre una forma de vida i una altra, i no suporten el canvi.

—**Quan comença a socialitzar-se políticament als vuitanta, amb el punk i el moviment okupa, coneixia l'experiència dels grups autònoms?**

—No. Sabíem que existien a Holanda i Itàlia, i no enteníem per què aquí no. A principis dels noranta, els autònoms que havien sobreviscut surten de la presó o bé tornen de l'exili. Els coneixem i llavors entenem la jugada: no hi va haver continuïtat de la lluita després de la Transició, tan bèstia com havia estat el moviment llibertari.

—**Aquí és on veu que la Transició va ser una transacció.**

—Sí. A l'Estat espanyol no hi va haver un Maig del 68, la lluita social comença l'any 1972. Llavors ja està tot dat i beneït, no hi havia possibilitat de sortir victoriosos. I si hagués estat possible... guerra bruta com al País Basc.

—**La posició dels grups autònoms va tornar-se complicada quan una majoria social va acceptar la Transició?**

—Els grups van desaparèixer perquè el seu moment històric es va acabar. En passar a la clandestinitat flaquegen, no tenen sentit a l'ombra. Perquè el concepte era no ser avantguarda de res: poble armat, obrers armats. En el moment que estàs a la clandestinitat, ni ets poble ni ets obrer. Ets clandestí i has de sobreviure com puguis. D'altra banda, els pactes de La Moncloa els van deixar venuts.

Totes les persones entrevistades les vaig trobar per les hemeroteques. Tot i haver passat a la presó, per a mi són persones amb un cor enorme, haver-les conegut és una cosa excepcional. Ho van donar tot, per a tots. Els zapatistes no van descobrir res de nou, van simplificar la dialèctica (“todo para todos”): això ja ho havien fet els anarquistes abans de la Guerra Civil, i ho van fer aquests xavals. Volien alguna cosa per a ells? No. On són els militants del PCE? A les seves poltrones. Tots els grupuscles marxistes a l'esquerra del parlamentarisme van acabar aproximant-se al PSOE, PCE i després IU. I els autònoms on són? A les seves cases amb horts. El llibre acaba explicant que la prioritat principal de molts ells és recuperar llavors en perill d'extinció.

—**Una metàfora del teu treball...**

—Total. Al capítol “El somni continua” descobreixo que molts d'ells recuperen llavors i m'adono que és el que jo he fet: trobar les llavors del que van fer fa quaranta anys, que a la vegada és el que els autònoms van fer amb la revolució de 1936. No sé si és casual que es donin cicles cada quatre dècades, però és així [riu]. Ha estat el més bèstia que he fet mai, a part de la meua filla. He fet amics per a tota la vida.

Clara Barbal